

Hồi 3

Ngỡ mộng ngỡ thật gặp dị cái Nửa mừng nửa lo cứu giai nhân

Tên ăn mày ấy đang hát một bài Liên Hoa Lạc tự biên: “Một đóa hoa sen, có tên tiểu tử là kẻ ngốc. Y lấy cạp làm vợ, uống rượu độc như trà thơm, thấy con gái nhà người cứ mơ màng xông vào! Là lá la! Rượu không say người tự say, tên tiểu tử đã say mềm. Một đóa hoa sen, có tên tiểu tử thật là ngốc, là lá la ha ha ha!”.

Tần Nguyên Hạo nhìn lại, tên ăn mày mặc bộ đồ tuy vá chằng vá đụp nhưng rất sạch sẽ, trông trạc tuổi chàng. Tần Nguyên Hạo nghe lời hát của y tựa như đang mỉa mai mình, không khỏi giật mình, quát lớn: “Người là ai? Người hát bài hát ấy có nghĩa là gì?”.

Tên ăn mày nghe cười: “Nghĩa là gì thì người tự biết. Sao người đến đây, người đừng nằm mơ nữa! Người cắn ngón tay làm gì?”.

Tần Nguyên Hạo cứ nghĩ mình nằm chiêm bao, nghe tên ăn mày nói thế thì mặt đỏ ửng, nói: “Ta cũng không hiểu tại sao lại đến đây? Nếu người biết thì hãy nói cho ta”.

Tên ăn mày đáp: “Ta đương nhiên biết, ta đã đưa người đến đây. Sao thế, ngủ có ngon không?” Tần Nguyên Hạo cả giận nói: “Té ra là người đã giở trò?”.

Tên ăn mày kêu hừ một tiếng, cười lạnh lùng: “Giở trò? Nếu không phải nhờ ta đem người ra đây, chỉ e người đã chết vì say! Đúng thế, ở đây tuy không thoải mái như ở nhà họ Phong, nếu người thích thì hãy cứ quay về, uống thiên nhật túy, rồi lại ngủ cho đã!”.

Tần Nguyên Hạo cố nén giận: “Ta... ta không quen biết với người, người mắng ta cũng chẳng sao, nhưng người có thể cho ta biết thiên nhật túy là gì không? Chả lẽ nhà họ Phong cho ta uống rượu độc?” chàng thở vắn khí, cảm thấy chân khí vẫn vận chuyển tự nhiên, không hề có vẻ bị trúng độc.

Tên ăn mày gật đầu: “Ta nói là rượu độc, có lẽ người vẫn không tin. Người hãy nhìn xuống đầm nước thử”. Té ra lúc này Tần Nguyên Hạo đang nằm bên cạnh một đầm nước.

Tần Nguyên Hạo nhìn xuống nước, chỉ thấy khắp người mình đầy bùn đất, điều đó không lạ, chàng ngủ ở dưới đất, đương nhiên bị dính bùn. Điều kỳ lạ là, chàng chỉ mặc bộ đồ lót mỏng manh, áo ngoài đã biến mất.

Tần Nguyên Hạo nổi giận quát: “Lại là người đã giở trò? Có phải người đã lấy quần áo của ta không?” Tên ăn mày cười nhạt: “Sao? Có phải người đã nói ta đánh cắp của người hay không?”.

Tần Nguyên Hạo tức giận đến nổi suýt nữa chạy đến đánh y, nhưng chàng là đệ tử của chốn danh môn, cho nên cố nén lại, nghĩ thầm: “Tên ăn mày này gây trớ xướng, làm sao có thể chịu nổi một quyền của mình? Người học võ không nên tùy tiện ra tay. Mình làm sao có thể quên lời thầy dạy?”.

Tên ăn mày nọ buông giọng cười: “Người không biết ơn ta, ta cũng mặc, người lại còn muốn đánh nhau với ta ư”.

Tần Nguyên Hạo cố nén giận, hỏi lại: “Vậy ai đã đánh cắp áo quần của ta?”.

Tên ăn mày nghiêm mặt: “Người vô lễ với ta, song ta thấy người là hạng tiểu bối, ta cũng không thèm trách phạt người. Nhưng nếu người muốn ta nói, người hãy xin lỗi ta trước”.

Tần Nguyên Hạo chỉ đành vái dài y: “Bây giờ có thể nói được chưa?”.

Tên ăn mày đáp: “Được, nhưng chỉ sợ dù ta nói thật người cũng không tin. Quần áo của người đã bị tên tiểu tử Văn Thắng Trung lột sạch”.

Tần Nguyên Hạo quả nhiên không dám tin, hỏi lại rằng: “Y lột áo quần ta làm gì?”.

Tên ăn mày đáp: “Ta làm sao biết được ý của y, ta chỉ biết y đã lột sạch áo quần của người”.

Tần Nguyên Hạo nói: “Thôi được, ta tạm tin lời người. Nhà họ Phong cho ta uống rượu độc, Văn công tử lột áo quần ta, sao bọn họ đều biến thành kẻ cường đạo? Không phải đã quá hoang đường hay sao? Nếu họ muốn họ muốn giết người cướp của, tại sao lại còn dùng rượu độc?”.

Tên ăn mày hờ hững: “Ta đã nói, còn tin hay không là do người!” Tần Nguyên Hạo nói: “Người muốn ta tin cũng phải có lý do chứ!”.

Tên ăn mày nói: “Ta nói toàn là sự thực, ta xưa nay không bao giờ nói bậy. Người bảo phải tìm một lý do, hừ, hừ, làm sao ta biết bọn chúng tại sao lại đối xử với người như thế? Ta không thể tìm ra được lý do nào cả? Ta thấy, chi bằng người hãy nói thử xem

người đi đâu, định làm chuyện gì, nhà họ Phong đã nói những lời gì. Không chừng ta có thể giúp người suy đoán lý do của bọn họ”.

Tần Nguyên Hạo nghĩ bụng: “Đến nhà Giang đại hiệp uống rượu mừng, đó chẳng phải là bí mật gì cả, nhưng tên ăn mày này làm sao hiểu chuyện lớn trong võ lâm, mình đâu cần phải nói nhiều với y”.

Tần Nguyên Hạo nói: “Khoan hãy nói chuyện của ta, ta muốn hỏi người trước”. Tên ăn mày nói: “Cũng được, hỏi đi! Nhưng phải thêm một chữ “xin” đấy nhé,” rồi y khệnh khạng ngồi xuống tảng đá, đợi Tần Nguyên Hạo lên tiếng hỏi.

Tần Nguyên Hạo nói: “Được, xin hỏi người, người đã bảo là đã cứu ta ra. Vậy người cứu ta ra bằng cách nào?”.

Tên ăn mày nói: “Điều đó thì quá dễ, ta chạy vào nhà họ Phong công người ra đây”.

Tần Nguyên Hạo nói: “Văn Đạo Trang và Phong Tử Siêu chịu để cho người muốn đến là đến muốn đi là đi ư?”.

Tên ăn mày cười: “Ta muốn đến là đến muốn đi là đi cần gì phải để bọn chúng cho phép. Cho người biết, giờ đây bọn chúng cũng đang giống như người, cứ tựa như đang nằm chiêm bao”.

Tần Nguyên Hạo bắt đầu cười lạnh: “Khẩu khí thật lớn, dám hỏi tôn giá năm nay bao nhiêu tuổi?” rồi nghĩ bụng: “Võ công của Phong Tử Siêu như thế nào thì mình vẫn chưa biết, bản lĩnh của Văn Đạo Trang chẳng thua sư phụ của mình, làm sao để cho một tên ăn mày muốn đến là đến muốn đi là đi?”.

Tên ăn mày liếc mắt rồi kêu ồ một tiếng: “Ý của người là muốn nói chỉ có các bậc tiền bối trong võ lâm mới có bản lĩnh cứu người ra?”.

Tần Nguyên Hạo nói: “Chính là thế”.

Tên ăn mày lạnh lùng: “Người có phải là đệ tử của Lôi Chấn Tử của phái Võ Đang hay không?”.

Tần Nguyên Hạo nghe tên ăn mày gọi thẳng tên sư phụ của mình ra, trong lòng rất bức bối, nhưng y đã nói đúng lai lịch của mình thì cũng đáng ngạc nhiên. vì thế đáp: “Đúng thế, chưởng môn phái Võ Đang Lôi Chấn Tử là gia sư”.

Tên ăn mày đột nhiên cười ha hả: “Trên giang hồ coi trọng bối phận, luận về tôn ti cao thấp, chuyện này ta vốn không quen, cũng không bao giờ để ý tới. Nhưng nếu người đã nói thế thì phải đập đầu trước ta ba cái!”.

Tần Nguyên Hạo nổi giận: “Vì sao vậy? Người là lão tiên bối ư?”.

Tên ăn mày đáp: “Đúng thế, tuổi tác không lớn, nhưng bối phận lại cao. Sư phụ của người thấp hơn ta một bậc. Người đập đầu trước ta ba cái là coi như đã có lời xin lỗi ta!”.

Tần Nguyên Hạo không nén được nữa, quát: “Người làm nhục ta cũng không sao, người còn dám làm nhục sư phụ ta”.

Tên ăn mày nói: “Ta đã làm nhục y thế nào?” Tần Nguyên Hạo tức giận nói: “Người... người dám bảo sư phụ của ta là hạng vãn bối của người!” Tên ăn mày lộ vẻ thắc mắc: “Vậy có gì mà nhục? Ta chỉ nói sự thực. Sư phụ của người là hạng tiểu bối của ta. Nếu ta có con, sư phụ của người có thể bằng vai phải lứa với con của ta”.

Tần Nguyên Hạo quát: “Hay lắm, người toàn nói những lời nhơ bẩn, hãy ném một chưởng của ta!” rồi chàng phát chưởng ra liền, thấy tên ăn mày ấy không né cũng không chống đỡ, Tần Nguyên Hạo sợ y bị thương cho nên dìm chưởng lại cách đỉnh đầu y ba tấc chứ không dám đánh xuống nữa.

Tên ăn mày nói: “Ta rất thích đánh nhau. Nhưng người là hạng con cháu của ta, ta không thể động thủ đối chiêu với người. Ta sẽ để cho người đánh. Nhưng ta phải nói trước, nếu không sợ thiệt thòi thì người cứ đánh tới!”.

Tần Nguyên Hạo nói: “Ta cho người biết, chưởng lực của ta có thể đánh nát đá và bia, người không sợ ta đánh chết người sao?”.

Tên ăn mày tỉnh bơ: “Ta cũng phải cho người biết, người đánh ta chỉ thiệt thân mà thôi. Ta không sợ gì cả, không tin người cứ thử xem sao?”.

Tần Nguyên Hạo nghĩ bụng: “Không cho y biết một chút lợi hại, y sẽ nghĩ phách Võ Đang của mình dễ bắt nạt. Vì danh dự của sư môn, mình phải ra tay mới được”. Thế rồi đánh vụt một chưởng về phía tên ăn mày. Nhưng chàng sợ tên ăn mày bị thương nặng cho nên chỉ dùng có ba thành công lực.

Tên ăn mày đang ngồi trên tảng đá, Tần Nguyên Hạo đứng trước mặt y, hai người cách nhau rất gần, theo lý thì chưởng đó chắc chắn sẽ trúng. Nhưng không ngờ Tần Nguyên Hạo đánh tới thì bị hụt. Chàng nhìn lại chỉ cảm thấy mắt hoa lên, còn tên ăn mày thì biến mất.

Tần Nguyên Hạo cả kinh, lúc này mới biết tên ăn mày ấy là dị nhân giữa đời. Chỉ nghe giọng nói của y vang lên ở sau lưng chàng: “Đừng khách sáo, ta đã bảo người chỉ là hạng con cháu của ta, người cứ mặc sức mà đánh, ta không trả đòn!”.

Tần Nguyên Hạo tuy đã biết kẻ ăn mày này là dị nhân, nhưng cũng không chịu để cho y bức hiếp, thế rồi trở tay đánh lại một chưởng. Chưởng này đã gia tăng thêm mấy phần lực đạo, tốc độ cũng nhanh hơn trước, nhưng vẫn đánh hụt. Tên ăn mày cười hô: “Này, ta ở đây!” Tần Nguyên Hạo lướt tới phía trước, nghĩ bụng lần này người làm sao thoát được. Chỉ nghe tên ăn mày ấy lại kêu lên: “Ồi chao, không xong rồi!” và một tiếng, đột nhiên y lướt qua đầu chàng, cười chọc: “Đáng tiếc, lần này lại không trúng!”.

Tần Nguyên Hạo cố nén giận, sử dụng một trong ba tuyệt kỹ của phái Võ Đang là Cửu cung liên hoàn chưởng pháp, chân bước vào phương vị ngũ môn bát quái, một khi triển khai chưởng pháp thì dù kẻ địch đứng ở phương vị nào cũng không thể thoát được.

Tên ăn mày khen: “Hay lắm, người đã đạt đến hỏa hầu như thế này cũng coi như rất khá!” bộ dạng của y trông rất ngênh ngang, hai tay vẫn chắp sau lưng, cứ luôn lách trong chưởng thế của Tần Nguyên Hạo. Kể ra cũng lạ, mặc dù tên ăn mày này chỉ nhẹ nhàng di chuyển bước, nhưng Tần Nguyên Hạo không thể nào chạm được vào áo y được.

Tần Nguyên Hạo cả giận hỏi to: “Người có dám chạm chưởng với ta không?” nghĩ bụng: “Không biết tên ăn mày này học đâu bộ thân pháp kỳ quái như thế, nhưng chắc bản lĩnh thực sự không bằng mình”. Lúc này chàng có ý muốn khiêu khích tên ăn mày trả đòn.

Tên ăn mày nói: “Ta chỉ biết tránh đòn, không biết trả đòn. Cháu ngoan, ta sẽ tiếp một chưởng của người, người đánh đi!” Tần Nguyên Hạo đánh ra một chiêu Loan cung xạ điêu, quyền trái chưởng phải đều đánh về phía tên ăn mày. Chàng tưởng rằng tên ăn mày vẫn né tránh, không ngờ y đứng yên trước mặt chàng. Tần Nguyên Hạo đã dùng đủ mười thành công lực, chàng vốn chỉ có ý muốn cho tên ăn mày biết lợi hại, nếu không né tránh thì phải chống đỡ, vì Tần Nguyên Hạo không hề muốn đánh một người không chịu trả đòn.

Tên ăn mày đột nhiên ngừng bước, hai tay vẫn chắp sau lưng, dừng lại trước mặt chàng, điều đó khiến Tần Nguyên Hạo bất ngờ. Nhưng chàng đã phát chiêu, mà võ công của chàng thì chưa đến mức thu phát tự nhiên, trong lúc gấp gáp chàng chỉ đành giảm lực, quyền trái vẫn đâm thẳng về phía trước.

Quyền trái đâm thẳng vào bụng của tên ăn mày, trong khoảnh khắc ấy, Tần Nguyên Hạo lo sợ tên ăn mày sẽ bị trọng thương, lòng thầm kêu lên: “Hỏng bét, hỏng bét?” nào ngờ quyền của chàng như chạm vào một khối bông, mềm mại không hề có lực. Tần Nguyên Hạo muốn thu lại quyền nhưng đột nhiên bụng của đối phương tựa như có

một lực hút, Tần Nguyên Hạo không thể rút quyền ra được, bất giác đỏ mặt, hết sức lúng túng.

Tên ăn mày nọ cười ha hả, ưỡn bụng ra, Tần Nguyên Hạo chỉ cảm thấy một nguồn lực đẩy chàng bật ra, cả thân người bay lên cao rồi rơi xuống cách đó bảy tám trượng.

Tên ăn mày nói: “Thế nào? Ta đã nói người đánh ta chỉ thiệt thân mà thôi. May mà người đã kịp thời thu lại vài phần lực, nếu không sẽ càng thê thảm hơn”. Tần Nguyên Hạo bò dậy, chỉ thấy mình té bên cạnh một tảng đá lớn, nếu lúc nãy dồn hết sức đánh ra, lực phản chấn sẽ càng lớn hơn, mình chắc chắn sẽ rơi trúng tảng đá.

Tần Nguyên Hạo đỏ ửng mặt, chẳng nói nên lời. Tên ăn mày cười nói: “Chắc người đã tin lời ta rồi chứ? Ta có bản lĩnh cứu người ra khỏi nhà họ Phong không?”.

Tần Nguyên Hạo bại dưới tay tên ăn mày, đã biết võ công của đối phương cao thâm, bất đồ rất khâm phục. Nhưng chàng cũng là người kiêu ngạo, hậm hực nói: “Ta rất khâm phục bản lĩnh của người, nhưng người muốn bức hiếp phái Võ Đang ta,...”.

Tên ăn mày nói: “Té ra người không chịu làm tiểu bối của ta, đúng không? Được, nếu người cho rằng đó là bức hiếp, chúng ta cứ bằng vai phải lứa với nhau. Ta vốn không thích so đo tính toán vai vế với người khác. Nhưng nếu tính ra, sư phụ của người, nhiều nhân vật nổi tiếng trên giang hồ đều thuộc hàng văn bối của ta! Được, Tần huynh, bây giờ người đã tin ta chưa?”.

Tần Nguyên Hạo vẫn không tin vai vế của tên ăn mày này cao hơn sư phụ của mình, nhưng đối phương đã xin lỗi mình, lại còn coi mình là kẻ ngang hàng, Tần Nguyên Hạo cũng bớt giận được một nửa. Nghĩ bụng: “Kể dì nhân trên giang hồ thường thích rong chơi giữa đời, nếu tên ăn mày này có lòng tốt cứu mình, y chỉ đùa với mình một lúc, mình cần gì phải tính toán?” Thế rồi mới đáp: “Được, ta tin người đủ sức cứu ta ra khỏi nhà họ Phong, nhưng tại sao người làm như thế, chả lẽ họ muốn hại ta?”.

Tên ăn mày nói: “Như thế chẳng qua người chỉ tin ta được một nửa. Ta không biết vì sao bọn chúng muốn hại người. Nhưng phải biết bọn chúng đã cho người uống thiên nhật túy. Ta cũng chính mắt thấy tên tiểu tử Văn Thắng Trung lột quần áo của người”.

Tần Nguyên Hạo lẩm bẩm: “Thiên nhật túy? Ta đã say mấy ngày rồi?” chàng nhớ lại đêm đó mình đã uống ba chén, quả nhiên đã say mềm cho nên cũng tin thêm được mấy phần. Lúc này chàng lại sợ mình say chẳng biết ngày đêm, sẽ lỡ buổi tiệc ở nhà họ Giang.

Tên ăn mày nói: “Vốn là ít nhất người phải say bảy ngày bảy đêm, nhưng nay chỉ mê man một ngày một đêm mà thôi, đó là vì ta đã cho người uống một viên bích linh

đơn. Bích linh đơn được làm chủ yếu từ thiên sơn tuyết liên, có công năng hóa giải tà độc. Nhưng đây không phải là thuốc chuyên trị thiên nhật túy, cho nên người vẫn phải nằm một ngày một đêm”.

Tần Nguyên Hạo kêu lên: “Ồ, nói như thế, hôm nay là ngày mười hai tháng tám?”.

Tên ăn mày nói: “Đúng thế. Người có chuyện gì gấp?”.

Tần Nguyên Hạo nghĩ bụng: “Còn may lắm, ra khỏi núi Tô Lai, đến ngày mười lăm mình có thể đến kịp huyện Đông Bình”. Chàng vẫn chưa biết lai lịch tên ăn mày, thế rồi mới đáp bừa: “Chỉ có chuyện nhỏ, nhưng không thể chậm trễ được, ô ta vẫn chưa biết tôn tính đại danh của lão ca? Bản lãnh của lão ca ghê gớm đến thế, không biết sư tôn là cao nhân phái nào?”.

Tần Nguyên Hạo lúc đầu còn nghĩ y là đệ tử của phái Cái bang, nhưng bang chủ Trọng Trường Thống của phái Cái Bang là bạn thân của sư phụ chàng, chàng đã thấy Trọng Trường Thống và sư phụ trau dồi võ công vài lần, thân pháp, thủ pháp của Trọng Trường Thống khác hẳn tên ăn mày này. Vả chăng tuyệt kỹ của Cái Bang là “Hỗn nguyên nhất khí công”, đó là một loại nội công cực kỳ cương mãnh.

Tên ăn mày dùng bụng hút nắm đấm của chàng sau đó đẩy bật chàng ra, tuy Tần Nguyên Hạo không biết đó là môn công phu gì nhưng biết đó là một loại nội công thượng thừa lấy nhu khắc cương, trái ngược với Hỗn nguyên nhất khí của Cái Bang. Xem ra tên ăn mày này hình như không phải là đệ tử của phái Cái Bang cho nên Tần Nguyên Hạo mới hỏi như thế.

Tên ăn mày cười ha hả rồi nói: “Ta không có duyên với hai chữ cao nhân, còn họ tên của ta rất tầm thường. Người có tiền không?”.

Tên ăn mày hỏi đột ngột như thế khiến Tần Nguyên Hạo ngạc nhiên. Chàng ngần người: “Lão ca thiếu tiền ư? Tôi mang theo không nhiều, chỉ có vài lượng bạc”.

Tên ăn mày cười: “Ta không phải xin người, người còn có thứ gì quý hơn bạc không?”.

Tần Nguyên Hạo: “Thứ quý hơn bạc là vàng. Nhưng tôi lại không có”.

Tên ăn mày cười nói: “Người không có nhưng ta lại có ta họ Kim. Người thấy họ của ta có phạm tục không? Còn tên của ta đấy ư, nghe càng tầm thường hơn. Ta tên Trục Lưu”. Tần Nguyên Hạo nghĩ thầm: “Kim Trục Lưu? Mình chưa bao giờ nghe ai nói cái tên này, thật kỳ lạ, y có bản lĩnh cao cường đến thế, tuổi lại trẻ, các bậc lão tiền bối trong võ lâm đương nhiên sẽ để ý, tại sao mình chưa bao giờ nghe trường bối nhắc đến người này. Chả lẽ y cũng lần đầu tiên xuất đạo giống như mình?”.

Tên ăn mày nói: “Ta không thuộc phái nào cả, ta cũng không có sư phụ. Chưởng môn các phái hiện nay đa số đều ngang hàng với ta, họ không xứng là sư phụ của ta”.

Tần Nguyên Hạo chỉ nghĩ y khoác lác, nhủ thầm: “Trên giang hồ có rất nhiều điều kiêng kị, nếu y đã không chịu nói lai lịch của sư môn, mình cũng không cần hỏi tới nữa. Song với bản lĩnh của y, quả thật có thể ngang tài ngang sức với cao thủ ở các phái”.

Tần Nguyên Hạo mỉm cười: “Tiểu đệ hỏi thật mạo muội, song tôi chỉ muốn hỏi Kim huynh một chuyện”.

Kim Trục Lưu nói: “Người và ta đã bằng vai phải lứa, không cần khách sáo nữa. Cứ nói”.

Tần Nguyên Hạo hỏi: “Kim huynh, huynh bảo đã cứu tôi ra khỏi nhà họ Phong, tôi đã tin, nhưng tại sao huynh cứu tôi, chắc là huynh nghi ngờ người nhà họ Phong cho nên mới đến dò thám, đúng không?”.

Kim Trục Lưu đáp: “Đúng thế, người và tên tiểu tử họ Văn tử kiếm trong vườn hoa nhà họ Phong, sau đó Văn Đạo Trang và Phong Tử Siêu bước ra mời người vào, ta đã biết cả. Chính vì ta không yên tâm cho nên mới lên vào thử xem. Quả nhiên không sai, người đã trúng kế của bọn chúng”.

Tần Nguyên Hạo lại hỏi: “Vậy họ là ai, tại sao người lại nghi ngờ?”.

Kim Trục Lưu nói: “Ồ, té ra lúc này người vẫn chưa biết thân phận của họ. Cũng khó trách, nếu người biết thì đã không uống rượu độc của chúng”. Tần Nguyên Hạo ngạc nhiên, nghĩ thầm: “Phong Tử Siêu và Văn Đạo Trang tiếp đãi mình ân cần như thể chả lẽ họ là người xấu, bày mưu hãm hại mình, với bản lĩnh của họ cần gì phải tốn nhiều công sức như thế?” rồi mới hỏi: “Tiểu đệ thật sự không biết họ là ai!”.

Kim Trục Lưu toan hỏi tiếp, nhưng chợt phát giác ra điều gì, y nghiêng tai lắng nghe một lát rồi nói: “Có nói ra người cũng không tin, ta sẽ để cho người khác nói cho người nghe. Người theo ta”.

Tần Nguyên Hạo muốn biết Kim Trục Lưu dắt mình đi đâu, nên cũng chỉ đành chạy theo y, chạy được mười mấy bước, Tần Nguyên Hạo mới nghe tiếng bước chân trong rừng. Kim Trục Lưu thì thầm: “Chúng ta nghe lén bọn chúng nói chuyện, đừng để bọn chúng nghe tiếng”. Rồi kéo Tần Nguyên Hạo chạy một đoạn nữa, đột nhiên kéo chàng phóng người vọt lên một cành cây cao, rồi đáp xuống nhẹ như chiếc lá. Từ trên cao, Tần Nguyên Hạo đã có thể thấy hai hán tử đang đi về phía mình.

Hai người một cao một thấp, tuổi đều khoảng năm mươi. Chỉ nghe người đi đầu nói: “Tiêu đại ca, huynh thấy con ả đó có nói dối không?” tên lùn ở phía sau nói”. Ta nghĩ

ả không dám. Nếu bọn chúng ở nhà sao lại không gặp chúng ta?” người cao nói: “Đúng thế, lẽ ra bọn chúng phải gặp chúng ta. Tuy tôi không quen tên họ Văn, nhưng dẫu sao Phong Tử Siêu cũng là đồng sự của chúng ta, ta đã báo tên cầu kiến, nếu y ở nhà thì theo lý phải ra tiếp đón mới đúng. Nhưng có lẽ còn một nguyên nhân khác, y cố ý tránh mặt chúng ta”.

Tên lùn hỏi: “Nguyên nhân gì?” người kia đáp: “Y sợ chúng ta đến hỏi tội. Trong cuộc chiến Mang Sơn năm xưa, mười bảy cao thủ đại nội đã chết, chỉ có y và Tô Mông là thoát được, Tô Mông trở về thì bị tổng giam ba năm. Còn y thì bỏ chạy, tội danh còn lớn hơn cả Tô Mông. Có lẽ y sợ Tát tổng quản nhớ chuyện năm xưa phái chúng ta đến bắt y trở về chịu tội”.

Tên lùn nói: “Đáng ghét nhất là ả nha đầu không chịu nghe chúng ta, chúng ta chỉ mới bảo tìm cha của ả thì ả đã nói một câu không có ở nhà rồi đóng sầm cửa lại. Nếu không vì sợ đắc tội với Phong đại ca, ta đã phá cửa xông vào đánh cho ả nha đầu một trận”.

Người kia nói: “Chi bằng chúng ta quay trở lại nói cho rõ ràng”. Tên lùn nói: “Phong Tử Siêu không chịu lộ mặt, có quay trở lại cũng vô ích. Ta thấy y không phải sợ chúng ta hỏi tội mà là sợ Giang Hải Thiên. Chúng ta tuy là bạn cũ, nhưng y cũng sợ chúng ta để lộ tung tích của y”.

Người kia cười rằng: “Văn Đạo Trang ở đây, y còn sợ Giang Hải Thiên? Tát tổng quản bảo chúng ta dùng lễ mời Văn Đạo Trang, cũng là vì muốn nhờ Văn Đạo Trang đối phó Giang Hải Thiên. Nếu Phong Tử Siêu và Văn Đạo Trang đều sợ Giang Hải Thiên, e rằng lễ vật này đã uổng phí”.

Tên lùn đáp: “Nhớ năm xưa Văn Đình Bích tự phụ, khoe khoang võ công của mình thuộc hàng thiên hạ đệ nhất, không ngờ trong trận Mang Sơn đã bị Kim Thế Di phế võ công. Văn Đạo Trang không thể hơn được thúc thúc của y, mà Giang Hải Thiên đã được Kim Thế Di chân truyền. Theo ta thấy, có lẽ Văn Đạo Trang không phải là đối thủ của Giang Hải Thiên”.

Người cao nói: “Mặc kệ y thắng cũng được, không thắng cũng được, chúng ta chỉ vâng lệnh Tát tổng quản. Chúng ta sẽ quay lại, chỉ cần Văn Đạo Trang nhận lễ vật, cả Phong Tử Siêu cũng được phục chức. Y chắc chắn sẽ vui mừng!”.

Tên lùn hỏi: “Nếu Phong Tử Siêu vẫn cứ tránh mặt thì làm thế nào?”.

Người kia đáp: “Thì chúng ta cứ nói với con gái của y”.

Tên lùn nói: “Nếu ả nha đầu ấy không chịu mở cửa thì sao?”.

Người kia đáp: “Chúng ta chỉ đành dùng tuyệt chiêu cuối cùng. Bắt giữ con gái của y, Phong Tử Siêu còn có thể tránh mặt được hay sao?”.

Tên lùn hỏi: “Giả sử Phong Tử Siêu và Văn Đạo Trang thực sự không có ở nhà thì sao?”.

Người kia nói: “Chúng ta cũng buộc ả nha đầu chỉ ra chỗ củ a bọn họ!”.

Tên lùn ngẫm nghĩ rồi nói: “Được, huynh đã không sợ đắc tội Phong đại ca, chúng ta sẽ quay lại!”. Người cao cười rằng: “Phong Tử Siêu biết tin nay có thể phục chức, mừng còn không kịp tại sao lại trách chúng ta?”thế rồi hai hán tử quay đầu đi về hướng nhà họ Phong.

Hai người đi xong, Kim Trục Lưu cười hỏi: “Người có nghe rõ chưa, bây giờ đã hiểu chưa?”Tần Nguyên Hạo đỏ mặt, nói: “Té ra Phong Tử Siêu và Văn Đạo Trang là ung khuyến của triều đình, ồ, ta đã hiểu, ta đã hiểu rồi!”lúc này chàng không chỉ biết được thân phận của hai người Văn, Phong mà còn biết tại sao họ lại dùng rượu độc chuốc say chàng, lột hết quần áo của chàng.

Kim Trục Lưu cười nói: “Theo ta biết, bọn ba người cha con Văn Đạo Trang và Phong Tử Siêu sáng sớm hôm qua đã ra đi, trong nhà chỉ còn lại ả tiểu nha đầu ấy. Nay, người làm sao thế?”.

Tần Nguyên Hạo ngăn người ra, mặt đỏ ửng, ấp úng: “Tôi... tôi nghĩ...”Kim Trục Lưu hỏi: “Có phải huynh nhớ đến ả nha đầu ấy không?”Tần Nguyên Hạo vẫn ú ớ: “Không, không phải. Là...”Kim Trục Lưu gằn: “Là gì?”Tần Nguyên Hạo càng ấp úng: “Tôi... tôi nghĩ họ chỉ đi xem náo nhiệt mà thôi!”Kim Trục Lưu nói: “Ta biết người chỉ sợ ả nha đầu chịu thiệt thòi. Thôi được, nếu người đã có lòng cứu mỹ nhân, ta sẽ đi cùng người!”.

Tần Nguyên Hạo nghe y nói thế thì mặt càng đỏ hơn, trả lời rằng: “Kim huynh đừng hiểu lầm, tiểu đệ chỉ tiếc thương cho Phong cô nương. Phong cô nương là người tốt nhưng Phong Tử Siêu thì không phải”. Kim Trục Lưu cười nói: “Đừng giải thích nữa, chúng ta đi thôi”.

Hai người nhảy xuống tán cây, Tần Nguyên Hạo lập tức thi triển khinh công, Kim Trục Lưu thì thầm: “Nếu người muốn coi tuồng hay, đừng để bọn chúng phát giác”. Thế rồi một tay nắm Tần Nguyên Hạo, chạy như bay về phía trước, Tần Nguyên Hạo chỉ cảm thấy người nhẹ như chim én, chân lướt nhanh như bơi mỡ.

Trong số các đệ tử ở phái Võ Dang, Tần Nguyên Hạo là người có khinh công cao nhất, sư phụ vẫn thường khen chàng, nhưng nay mới biết ngoài trời có trời, ngoài người

có người, chàng nghĩ bụng: “Tên ăn mày này kéo mình chạy mà cũng nhanh như thế, nếu một mình y chạy chỉ e sư phụ cũng không đuổi theo kịp. Chả trách nào đêm trước y lén vào nhà họ Phong, cứu mình ra mà Văn Đạo Trang và Phong Tử Siêu đều không hề phát giác”.

Một lát sau, hai người Kim, Tần đã có thể thấy bóng dáng hai hán tử ở phía trước mắt, Kim Trục Lưu chậm bước lại, nhờ cây rừng che chắn, chỉ đi cách hai người ở phía trước khoảng hơn mười trượng. Hai hán tử ấy dừng bước trước nhà họ Phong, hai người Kim, Tần thì nằm phục dưới trăng cỏ trên sườn đồi.

Hai hán tử gõ cửa, bọn họ cũng lo Phong Diệu Thường không chịu mở, nhưng lần này thì nàng đã đẩy cửa bước ra.

Phong Diệu Thường đang chờ Tần Nguyên Hạo đến, cho nên hễ có ai gõ cửa nàng đều mở. Không ngờ mở cửa ra nhìn thì lại là hai kẻ đã đến lúc này.

Phong Diệu Thường bức dọc: “Cha tôi không có nhà, Văn thúc thúc cũng đã ra đi, tôi đã nói rồi, các người còn đến làm gì nữa?”.

Dứt lời nàng lập tức đóng cửa lại, người dáng dấp cao gầy nói: “Phong cô nương, cô hãy nghe tôi nói đã!” thế rồi co chân đạp mạnh, hai cánh cửa bật ra, Phong Diệu Thường đang chốt cửa, suýt nữa đã ngã xuống.

Phong Diệu Thường cả giận quát: “Các người tưởng ta dễ bức hiếp hay sao?” rồi rút soạt thanh kiếm chĩa về phía người cao gầy.

Người ấy cười rằng: “Cháu gái, đừng múa đao lòng thương như thế!”.

Phong Diệu Thường nói: “Ai là cháu gái của người?”.

Kẻ có dáng người thấp bé cười rằng: “Ồ, có lẽ cháu vẫn chưa biết bọn ta là ai! Ta họ Chu, tên gọi Hồ Thần. Y họ Xa, tên là Nhuệ, cha con có nhắc tên của bọn ta không?” Phong Diệu Thường sầm mặt: “Chưa nghe nói bao giờ”.

Xa Nhuệ ngạc nhiên: “Chả lẽ cha con không cho con biết lai lịch của ông ta ư? Ta cho con biết, hai mươi năm trước cha của con cũng là đại nội thị vệ như ta, sau này vì gặp chuyện nên mới đến ẩn của núi Tồ Lai. Khi trước cha của con và bọn ta tình như huynh đệ, cho nên ta mới dám gọi cháu bằng tiếng cháu gái”.

Phong Diệu Thường lạnh lùng: “Cha của tôi có giao tình gì với các người, tôi không hề biết. Cha tôi không có ở nhà, các người nói thật hay giả cũng mặc kệ, xin thứ ta không thể tiếp đãi. Các người có giao tình gì hãy tìm cha ta mà nói”.

Xa Nhuệ không ngờ sau khi mình nói rõ thân phận mà Phong Diệu Thường vẫn không hề khách sáo. Y sững người: “Được, hãy cho ta biết cha con và Văn thúc thúc đã đi đâu?” Phong Diệu Thường đáp sảng: “Không biết, có biết cũng không nói”.

Chu Hồ Thần cười ha hả: “Phong cô nương, cô nương có biết bọn ta muốn mời cha cô nương đi làm quan hay không?”.

Phong Diệu Thường hừ một tiếng lạnh lùng: “Ta thêm vào”.

Chu Hồ Thần cười: “Cô nương không thêm nhưng cha của cô nương thì khác”.

Nào ngờ Phong Diệu Thường đang bực bội vì đã biết được thân phận của cha mình, cho nên trút giận về phía hai người này, thế rồi rút thanh kiếm ra: “Các người hãy tìm cha tôi mà nói. Nếu cứ lòi thôi nữa tôi không khách sáo! Các người có cút đi hay không?”.

Xa Nhuệ cười ha hả: “Có phải cháu gái muốn thử võ công của thúc thúc hay không?” đột nhiên quát lớn một tiếng: “Xin lỗi, ta cũng không khách sáo nữa!” nói xong thì phát ra một chiêu Hoành tảo Thương giang (chặn ngang dòng Thương), tay trái chụp vào cổ tay toan đoạt lay thanh kiếm của nàng.

Không ngờ bản lĩnh của Phong Diệu Thường tuy không bằng họ nhưng cũng chẳng phải là hạng vừa. Xa Nhuệ đã quá khinh địch, Phong Diệu Thường trở mũi kiếm lại, chém soạt ra một chiêu Hoành vân đoạn phong chặt tay của y. Nếu chẳng phải Xa Nhuệ rút tay thật nhanh thì suýt nữa đã bị nàng chém trúng.

Chu Hồ Thần quát: “Bọn ta không có thời gian đùa với người. Buông kiếm!” Rồi đánh ra một chiêu Thủ huy tỳ bà, năm ngón khép lại phát ngược ra. Phong Diệu Thường làm sao có thể chống nổi hai cao thủ, nàng chỉ cảm thấy hồ khẩu đau nhói, té ra, đã bị năm ngón tay của y quét trúng, thanh kiếm vụt khỏi tay.

Kim Trục Lưu đẩy Tần Nguyên Hạo dục: “Sao còn chưa mau cứu mỹ nhân!” Tần Nguyên Hạo chạy về phía trước, thấy mình đã lộ, chỉ đành rút kiếm ra. Nhưng Kim Trục Lưu vẫn không chịu xuất hiện.

Tần Nguyên Hạo quát lớn: “Hai lên ứng khuyến dám bức hiếp một thiếu nữ, có biết nhục nhã hay không?” rồi đâm ra soạt soạt hai kiếm, đồng thời tấn công hai người Chu, Xa, đẩy họ thối lùi mấy bước. May mà chàng đến kịp thời nên đã cứu được Phong Diệu Thường.

Chu Hồ Thần cười lạnh: “Ồ, té ra ả nha đầu nhà người thương thâm kiếm khách của phái Võ Đang, chả trách nào cả cha mình mà cũng phản bội”. Phong Diệu Thường tức giận đến đỏ mặt, mắng: “Nói bậy, Tần đại ca hãy mau ra tay!” Phong Diệu Thường

thấy Tần Nguyên Hạo đột nhiên xuất hiện, vừa lo vừa mừng. Tuy nổi giận nhưng trong lòng thì thấy ngọt ngào, bất giác buột miệng kêu lên ba tiếng “Tần đại ca”.

Hai người Chu, Xa vừa nhìn đã biết Tần Nguyên Hạo là đệ tử của phái Võ Đang cho nên không dám khinh địch, đều rút ra binh khí đối phó với chàng.

Chu Hổ Thần sử dụng một đôi hồ đầu câu, chuyên dùng để khắc chế đao kiếm. Xa Nhuệ sử dụng một thanh đao sóng dày với đường ngũ hồ đoạn môn đao.

Kiểm pháp của Tần Nguyên Hạo rất tinh diệu, nhưng đây là lần đầu tiên xuất đạo, vả lại công lực vẫn chưa đủ, một mình đấu với hai người sau ba mươi chiêu thì dần dần đuối sức.

Phong Diệu Thường thấy Tần Nguyên Hạo không xong, thế rồi nhặt thanh kiếm lên sánh vai cùng chàng chống địch. Xa Nhuệ đang vung đao chém về phía Tần Nguyên Hạo, be sườn trái hở ra một khoảng trống lớn, Phong Diệu Thường đâm soạt một kiếm vào huyết du khí ở dưới be sườn của y. Chu Hổ Thần rút đôi câu về xía qua một bên, giải nguy cho Xa Nhuệ.

Nhưng một mình Xa Nhuệ thì chống không nổi kiếm chiêu tinh nhuệ của Tần Nguyên Hạo, trong khoảnh khắc ấy, Tần Nguyên Hạo đánh liền ra ba chiêu nhanh như điện chớp. Xa Nhuệ né tránh hai chiêu đầu, chiêu sau thì né không được, bị mũi kiếm của Tần Nguyên Hạo vạch một đường dài khoảng năm tấc trên tay trái, may mà vết thương không sâu.

Phong Diệu Thường cũng không chặn được cặp câu của Chu Hổ Thần, bị đôi song câu của y cuộn nhẹ, suýt nữa đánh rơi kiếm. Tần Nguyên Hạo vội vàng trở mũi kiếm giải nguy cho Phong Diệu Thường. Chu Hổ Thần trở cây câu lại, hóa giải chiêu số của Tần Nguyên Hạo. Phong Diệu Thường rút kiếm ra chống lại Xa Nhuệ.

Xa Nhuệ sau khi bị thương thì lửa giận bốc cao, xông về phía Phong Diệu Thường chém ra ba đao liên tục. Phong Diệu Thường nhờ thân pháp nhẹ nhàng, nhưng khó khăn lắm mới tránh được ba đao của y. Chu Hổ Thần nói: “Xa lão nhị, nể mặt Phong đại ca, tha cho con gái của y một mạng.”.

Xa Nhuệ hừ một tiếng: “Ả nha đầu ăn cơm nhà lo chuyện người khác, vì tên tiểu tử họ lần mà đã không nể mặt bằng hữu của cha mình. Nếu Phong đại ca biết chuyện này chắc chắn sẽ tức đến chết đi được. Tôi sẽ dạy ả một bài học thay cho Phong đại ca. Tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha. Tên tiểu tử này đã vạch đứt cánh tay của tôi, tôi phải chém một cánh tay của ả?”.

Phong Diêu Thường không đủ sức, chỉ nhờ thân pháp nhẹ nhàng luồn qua lách lại dưới đao của Xa Nhuệ, đừng nói là không thể trả đòn, dù chống đỡ cũng không kịp. Tần Nguyên Hạo kêu lên: “Phong cô nương, chạy mau!” nhưng Phong Diêu Thường lại không chịu chạy, nàng nghĩ bụng: “Tuy mình đánh không lại gã cao này, nhưng có thể giúp Tần thiếu hiệp kìm chân một tên địch cũng tốt”.

Tần Nguyên Hạo thâm nhập tinh thần, dồn Chu Hổ Thần lùi mấy bước, sau đó lại tiến lên hợp sức với Phong Diêu Thường. Trong cuộc hỗn chiến, Tần Nguyên Hạo đều lo lắng cho Phong Diêu Thường, giúp nàng chặn thế công của kẻ địch, tình thế lúc này mới thay đổi chút ít.

Nhưng vì Tần Nguyên Hạo lo cho Phong Diêu Thường, Phong Diêu Thường bớt nguy hiểm, nhưng bản thân chàng lại lâm vào nguy hiểm. Phong Diêu Thường không quản thân mình giải nguy cho chàng, nhưng vì hai bên chưa thể phối hợp tốt, lại tranh nhau đánh địch, chiêu số rối loạn, cho nên bị kẻ địch thừa cơ đánh tới.

Tần Nguyên Hạo kịch chiến nửa canh giờ, mồ hôi đã ra đầm đìa. Lòng nghĩ thầm: “Sao Kim Trục Lưu vẫn chưa chịu ra tay?” nhưng chàng và Kim Trục Lưu chỉ mới quen biết nhau, cho nên không tiện lên tiếng nhờ Kim Trục Lưu giúp đỡ.

Cây hộ thủ câu của Chu Hổ Thần có khả năng khắc chế đao kiếm, chỉ vì Liên hoàn đoạt mệnh kiếm của Tần Nguyên Hạo là loại kiếm pháp thượng thừa, kiếm thế liên miên không ngắt, công lực lại chẳng kém y bao xa, cho nên cây hộ thủ câu của y vẫn chưa thể khắc chế được Tần Nguyên Hạo. Nhưng y dư sức đối phó với Phong Diêu Thường, Phong Diêu Thường có thể tránh được cây đao nặng nề của Xa Nhuệ nhưng không thể né được đôi câu của y. Trong lúc kịch chiến, Chu Hổ Thần đã vung đôi câu kẹp thanh kiếm của Phong Diêu Thường, Tần Nguyên Hạo vội vàng lướt lên phía trước, chặn trước mặt Phong Diêu Thường, đánh ra một chiêu Thiết tỏa hoành giang, chém kiếm vào cổ tay của Chu Hổ Thần. Chu Hổ Thần quát lên một tiếng “Đi!” hai tay vung lên, thanh kiếm của Phong Diêu Thường bay bổng lên không trung.

Tần Nguyên Hạo dồn lực vào mũi kiếm, đâm mạnh qua, công lực của cả hai bên đều tương đương nhau, Chu Hổ Thần không thoát nổi nhát kiếm của Tần Nguyên Hạo, nhưng Xa Nhuệ mở rộng vòng đao, chém xuống người Tần Nguyên Hạo.

Tần Nguyên Hạo vừa rút thanh kiếm ra, không kịp chống đỡ, chỉ thấy ánh đao lấp lánh, lưỡi đao đã chém xuống đỉnh đầu chàng. Tần Nguyên Hạo bất giác lạnh mình, thầm kêu lên: “Mạng mình đã xong!” Phong Diêu Thường lúc này vừa mới đứng vững chân, nhặt thanh kiếm lên, cách đó khoảng bảy bước, đừng nói là nàng không thể cứu, dù cho muốn cứu cũng không kịp.

Nói ra cũng thật kỳ lạ, thanh đao của Xa Nhuệ chỉ còn cách đầu chàng ba tấc, đột nhiên ngừng lại. Trong khoảnh khắc Tần Nguyên Hạo đã đâm kiếm tới, Xa Nhuệ không chém trúng Tần Nguyên Hạo, trái lại bị chàng ta đâm soạt một kiếm từ trước ngực ra thấu sau lưng, mạng đã ô hô.

Tần Nguyên Hạo rút kiếm ra thì mới cảm thấy ngạc nhiên, Phong Diệu Thường vui mừng ra mặt, vội vàng chạy tới. Chu Hổ Thần thấy đồng bọn của mình bị giết chết, càng cả kinh, hai người Phong, Tần, một trước một sau dón y vào ở giữa, Chu Hổ Thần có thể đỡ được kiếm chiêu của Tần Nguyên Hạo nhưng không tránh được Phong Diệu Thường, bê sườn trái trúng liền hai kiếm, máu tuôn ra như suối.

May mà Phong Diệu Thường khí lực còn yếu, hai kiếm này chỉ khiến y bị thương chứ không đến nỗi mất mạng. Chu Hổ Thần quát lớn một tiếng, phóng cây hộ thủ câu ra, Phong Diệu Thường tránh qua một bên, Chu Hổ Thần lập tức vọt ra, bỏ chạy thực mạng. Tần Nguyên Hạo vừa mới thoát chết, vẫn còn chưa hết sợ, cho nên không đuổi theo Chu Hổ Thần.

Phong Diệu Thường mỉm cười bước tới, khen ngợi: “Tần đại ca, kiếm pháp hay lắm!” Tần Nguyên Hạo đỏ mặt: “Kim đại ca, Kim đại ca! Mời bước ra đây! Tiểu đệ phải tạ huynh mới phải”. Chàng đã hiểu, lúc này chắc chắn là Kim Trục Lưu giúp mình. Nhưng chàng gọi hai tiếng mà chẳng thấy Kim Trục Lưu trả lời. Tần Nguyên Hạo chạy tới chỗ vừa mới ẩn mình, nhưng chẳng thấy bóng dáng Kim Trục Lưu đâu, té ra Kim Trục Lưu đã bỏ đi từ lâu.

Tần Nguyên Hạo thở dài, nói: “Kim đại ca quả nhiên xuất thần nhập hóa!” Phong Diệu Thường bước tới, ngạc nhiên hỏi: “Huynh cùng đi với bằng hữu ư?”.

Tần Nguyên Hạo đáp: “Đúng thế, đêm hôm đó y đã cứu tôi, đáng tiếc y đã bỏ đi”. Phong Diệu Thường nghe chàng nhắc lại chuyện hôm đó, bất đồ mặt đỏ ửng.

Chính là:

Lúc ấy là thượng khách, hôm nay lại gặp nhau.

Muốn biết chuyện tiếp theo thế nào, mời xem hội sau sẽ rõ.

- o O o -